

Sygn. akt: VII U 2033/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2015 roku w Lublinie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 30 lipca 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. K. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 2033/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. K. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych:

- 1) od 1 lipca 1971 roku do 17 listopada 1972 roku jako zbrojarz w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L.;
- 2) od 18 listopada 1972 roku do 24 kwietnia 1974 roku jako garbarz oraz obsługa szlifierki przelotowej w N. Zakładach (...) we W.;
- 3) od 3 maja 1976 roku do 1 grudnia 1977 roku jako kierowca samochodowy w N. Zakładach (...) we W.;
- 4) od 31 października 1979 roku do 14 czerwca 1983 roku jako kierowca pojazdu R. autobusu o liczbie miejsc 21 we (...) Filii Wojewódzkiego (...) w C.;
- 5) od 15 czerwca 1983 roku do 31 sierpnia 1984 roku jako kierowca samochodu ciężarowego w N. Zakładach (...) we W.;
- 6) od 1 września 1984 roku do 31 października 1984 roku jako kierowca w Przedsiębiorstwie (...) we W.;

7) od 1 listopada 1984 roku do nadal jako kierowca karetki pogotowia ratunkowego w (...) w C..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. K. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 27 lat, 5 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 12 lat, 9 miesięcy i 25 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Od 1 lipca 1971 roku do 17 listopada 1972 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zbrojarza w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (świadczenie pracy – k. 7 akt ZUS, akta osobowe – k. 37). Przedsiębiorstwo to zajmowało się budową (...) Zakładów (...). Wnioskodawca jako zbrojarz pracował niezależnie od pory roku. (zeznania wnioskodawcy – k. 33v).

Wnioskodawca w dniu 18 listopada 1972 roku został zatrudniony we (...) Zakładach (...) na stanowisku przyjmującego skóry z dogarbowania. Od 15 lutego 1973 roku przeniesiono go na stanowisko wygładzania maszynowego (platerowania) (angaż z 15 lutego 1973 roku, karta obiegowa zmiany – akta osobowe – k. 37). Zajmował się szlifowaniem papierem ściernym wysuszonych skór przy pomocy szlifierki przelotowej powstawało przy tym ogromne zapylenie (zeznania wnioskodawcy – k. 33v, zeznania S. B. – k. 55v, zeznania L. M. – k. 56). Od 25 kwietnia 1974 roku do 13 kwietnia 1976 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową (karta obiegowa zmiany – ao). Po powrocie do pracy w dniu 3 maja 1976 roku został zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu N. (...), Ż.. Od 1 marca 1977 roku do 1 grudnia 1977 roku wnioskodawca kierował (...). Przewoził skóry gotowe i środki chemiczne do ich obróbki (karta obiegowa zmiany, umowa, świadectwo pracy – ao, zeznania wnioskodawcy – k. 33v, zeznania Z. K. – k. 56, zeznania L. M. – k. 56, zeznania M. M. – k. 56-56v).

Od 15 czerwca 1983 roku do 31 sierpnia 1984 roku wnioskodawca pracował w N. Zakładach (...) jako kierowca w pełnym wymiarze czasu pracy. Kierował samochodami ciężarowymi marki S. i J. w pełnym wymiarze czasu pracy (świadczenie, umowa o pracę – ao – k. 37, zeznania wnioskodawcy – k. 33v-34).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez autentycznych pracodawców z okresu zatrudnienia u nich wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tych samych zakładzie były zgodne z powołanymi dokumentami. Ich relacje wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu.

Odwołanie W. K. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako zbrojarz od 1 lipca 1971 roku do 17 listopada 1972 roku (rok i 17 dni) w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), jako wygładzacz maszynowy od 15 lutego 1973 roku do 24 kwietnia 1974 roku (rok, 2 miesiące i 10 dni) i kierowca samochodu S. od 1 marca 1977 roku do 1 grudnia 1977 roku (9 miesięcy i dzień) we (...) Zakładach (...) oraz jako kierowca (...) od 15 czerwca 1983 roku do 31 sierpnia 1984 roku (rok, 2 miesiące i 17 dni) wnioskodawca pracował w N. Zakładach (...).

Są to prace wymienione odpowiednio w wykazie A w dziale V, pozycja 4, prace zbrojarskie i betoniarskie, wykazie A, w dziale VII poz. 14 prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego oraz w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Powyższe okresy w połączeniu z okresem uznanym przez organ rentowy w wymiarze 12 lat, 9 miesięcy i 25 dni powoduje, że wnioskodawca legitymuje się 15-letnim stażem pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ustalenie, że wnioskodawca pracował we wskazanych okresach w warunkach szczególnych przesądza o uznaniu odwołania za zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;

3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:

)a co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

)b staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione, toteż należało ustalić W. K. prawo do emerytury od dnia (...)roku – od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.